

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobkyň: **N. N.**, zastoupená Mgr. Janem Urbanem, advokátem advokátní kanceláře URBAN, advokátní kancelář s.r.o., se sídlem Haškova 1714/3, 500 02 Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2015, č. j. OAM-352/ZA-ZA08-K07-2014, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně a) se jménem svým a své nezletilé dcery – žalobkyně b) [dále také jen „žalobkyně“] včas podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým jim nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“). Namítala, že se závěry žalovaného, který v jejím případě neshledal důvody pro udělení azylu, nesouhlasí a rozhodnutí považuje za nezákonné. Je přesvědčena, že v případě jejím a její dcery byly splněny předpoklady pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Poukázala na svoji tíživou sociálně ekonomickou situaci v zemi původu (nemohla si najít zaměstnání, sama pečuje o nezletilé dítě, nemá žádné rezervní finanční prostředky), neboť se nemá kam vrátit (její matka žije v ČR), ocitla by se na úplném sociálním dně. Není pravdou, jak uvedl žalovaný, že má možnost bydlet na Ukrajině u svých

příbuzných, sestry a tety, neboť bydlí ve vesnici, od které je probíhající válka nedaleko, 60 km od ní se nachází ruské jednotky. Poukázala na riziko ohrožení jejich života v důsledku válečného konfliktu na celé Ukrajině. Nemá jinou možnost, než zůstat v ČR, kde jediné nyní může vést uspokojující a bezpečný život. Jí uvedené důvody tak lze považovat za důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V doplnění žaloby ze dne 15. 4. 2016 (po právní moci usnesení o ustanovení zástupce žalobkyním), kterým současně reaguje na vyjádření žalovaného k žalobě žalobkyně prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce uvedla, že žalovaný porušil ustanovení § 2 a § 3 správního řádu, neboť se řádně nevypořádal se skutečnostmi uvedenými žalobkyní v žádosti a při ústním pohovoru, zejména o tom, že jim hrozí v případě návratu do země původu nebezpečí vážné újmy ze strany místních separatistických složek, jejichž příslušníci v současné době nadále udržují pod svou kontrolou část země, a to včetně oblastí blízkých těm, v nichž žijí žalobkyně a jejich rodina. V jejich vesnici bylo dokonce zřízeno kontrolní stanoviště armády. Žalobkyně a) odmítá závěr žalovaného, který považuje Ukrajinu za bezpečnou zemi a naopak tvrdí, že v současné době, i přes uzavřené příměří, neustále dochází k ozbrojeným střetům mezi proruskými separatisty a vládními jednotkami. Na územích, která mají separatisté pod svou kontrolou, není možné dovolat se garance základních práv u veřejných orgánů, neboť tyto už nejsou faktickými nositeli moci. I na ostatním území Ukrajiny je situace chaotická a je otázkou, jakou ochranu je schopen poskytnout stát, který má v současné době problémy s udržením vlastní integrity. Žalobkyně proto odmítá závěr žalovaného, že nebylo prokázáno její tvrzení o hrozbě vážné újmy na zdraví v případě návratu do země původu, když žalovaný tento svůj závěr v napadeném rozhodnutí ani dostatečně neodůvodnil. Žalovaný pochybil ve vztahu k posouzení uvedených skutečností z hlediska naplnění podmínek pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu, nebo alespoň doplňkové ochrany dle ustanovení §14a zákona o azylu. Nevzal rovněž v potaz psychický stav žalobkyně a) a nedostatečně zvážil i věk žalobkyně b). Žalobkyně a) upozornila, že je matkou samoživitelkou, v zemi původu je její rodina omezena pouze na tetu a ona sama i přes veškerou snahu nedokáže zabezpečit základní potřeby své ani svého dítěte, což je v nynějších podmínkách na Ukrajině přímo ohrožuje na životě. Případné vnitřní přesídlení mimo oblast bydliště své tety, kde až do okamžiku opuštění země původu žila, považuje za velmi obtížné ne-li zcela nemožné. V ostatních částech Ukrajiny žalobkyně žádné příbuzné, kteří by jim v začátcích mohli pomoci, nemají. V případě návratu do země původu by nebyly schopny zajistit si uspokojování ani základních životních potřeb. Dle dostupných informací je aktuální situace na Ukrajině velmi komplikovaná, neboť velké množství uprchlíků z boji postižených oblastí se rovněž snaží získat „střechu nad hlavou“ v jiných částech země a státní moc jim jen obtížně zajišťuje uspokojení nejzákladnějších potřeb. V případě návratu do země původu tak žalobkyním reálně hrozí vážná újma na zdraví způsobená v důsledku místních tíživých podmínek, které žalovaný ve svém rozhodnutí nikterak nezohlednil. Žalobkyně se nemůže ztotožnit s bagatelizací problémů s nesnášenlivostí obyvatelstva ve vztahu k místním přesídlencům. Neschopnost na veřejnosti komunikovat v ruštině (žalobkyně a) komunikuje v ruštině), nebo otevřeně přiznat oblast původu, musí být bezpochyby vnímána jako azylově relevantní důvod. S přihlédnutím k politické nestabilitě a stavu v jakém je místní správa v zemi původu žalobkyň, se nedá očekávat, že v dohledné době budou

orgány státní moci tomuto chování obyvatelstva jakkoliv vzdorovat. Žalobkyně mají za to, že splňují podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu, příp. § 14a zákona o azylu. Setrvaly na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 28. 7. 2015 popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, výpovědi žalobkyně, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Poukázal na to, že žalobkyně v žalobě uvedla, že jediným motivem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu je její tíživá sociálně ekonomická situace v zemi původu a její subjektivní pocit ohrožení vyplývající z ozbrojeného konfliktu na Ukrajině. V rámci své výpovědi uvedla, že bezprostředně není ohrožena z azylově relevantních důvodů. Žalovaný na základě provedeného správního řízení zhodnotil, že žalobkyni nelze subsumovat do okruhu osob, kterým hrozí vážné individuální ohrožení života nebo tělesné integrity ze strany orgánů země jejího původu a že není ani představitelkou žádné rizikové skupiny, v případě žalobkyň nebyla prokázána dostatečná míra individualizace z důvodu hrozícího svévolného násilí. Ve správním řízení nebylo zjištěno a žalobkyně se ani nedovolávají mezinárodní ochrany z důvodů vystavení jakémukoliv jednání podřaditelnému pod pojem „pronásledování“ ve smyslu § 12 zákona o azylu. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 4. 1994, sp. zn. 6 A 583/93, který judikoval, že *„Není rozhodující, že situaci ve své vlasti považuje žalobce pro sebe i svou rodinu za tíživou, že se cítí ohrožen možným ozbrojeným konfliktem ve své vlasti s jiným státem, nebo že má výhrady proti vnitřní nebo vnější politice domovského státu. Žádná z těchto skutečností, jakkoli vyvolává jeho subjektivní obavy, ještě neznamená jeho strach z pronásledování z některého ze zákonných důvodů“*. K námitce neudělení humanitárního azylu žalovaný odkázal na právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem (dále také jen „NSS“), že o humanitární azyl nelze žádat; na jeho udělení není právní nárok, ale ani subjektivní právo (viz rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2004, sp. zn. 3 Azs 12/2003, či rozsudek ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 47/2003, všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Shrnul, že podle ustálené judikatury praxe se za důvody hodné zvláštního zřetele, které odůvodňují udělení humanitárního azylu, výslovně nepovažují, mimo jiné, obtíže žalobkyně stran obživy či možnosti seberealizace. Žalobkyně nesplňuje ani podmínku zdravotního stavu nebo vysokého věku (min. 80 let). Žalovaný se svým postupem nedopustil jednání či opomenutí, které by způsobilo zkrácení práv žalobkyně, která byla seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí, nevznesla proti nim žádné námitky či návrhy na doplnění. Uzavřel, že vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a v odůvodnění svého rozhodnutí zhodnotil všechny rozhodné skutečnosti. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, projednal žalobu při jednání za přítomnosti tlumočnice jazyka ukrajinského.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze dne 5. 8. 2014, následném pohovoru dne 6. 8. 2014 a doplňujícím pohovoru dne 22. 4. 2015 žalobkyně uvedla, že ona i její dcera mají ukrajinskou národnost i státní příslušnost. Hlásí se

k pravoslavné církvi, není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany, hnutí nebo organizace, nebylo a není proti ní vedeno trestní stíhání. Je rozvedená (od roku 2013), dcera jí byla svěřena do výchovy, otec nezletilý na ni platí výživné, a to pravidelně. Od státu dostávala do tří let věku dcery příspěvek. Na Ukrajině žila v obci Nižnije Vorota v Zakarpatské oblasti u tety své matky. Otec již zemřel, její matka žije v ČR, již více jak 15 let je provdána za českého občana a má zde trvalý pobyt. Na Ukrajině má sestru a tetu, u které žila. Zemi původu opustila společně se svou nezl. dcerou dne 23. 7. 2014. Vycestovala na základě platného cestovního dokladu a víza (na základě pozvání od matky). Při vycestování neměly žádné potíže. K důvodům svého odjezdu uvedla, že na Ukrajině začala válka, odešel od ní manžel, nemohla si najít žádnou práci a chce žít se svou matkou. Její matka se snažila vyřídit jí v ČR pracovní vízum asi třikrát, pokaždé však byla žádost zamítnuta. Žalobkyně se sama pokoušela zařídit si doklady přes klienta, ale byla podvedena. Uvedla, že ČR je pro ni cílovou zemí, chtěla by zde žít se svou matkou, pracovat a chce, aby zde dcera chodila do školy. V minulosti v letech 2001 – 2014 jezdila do ČR na návštěvy za matkou, pobývala zde 2 týdny až měsíc. O mezinárodní ochranu nikdy nežádala. Uvedla, že bezpečnostní situace v místě jejího bydliště byla a i nyní je klidná, asi 60 km od jejich vesnice se nachází ruské vojenské jednotky. V případě návratu do vlasti se obává války, že dorazí i do jejich vesnice. Prohlásila, že ve své vlasti nikdy neměla žádné potíže se státními orgány, ani žádné jiné problémy. Uvedla, že zdravotní stav její i její dcery je dobrý.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobkyně žalovaný konkrétně vycházel z Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 15.1.2015, Zprávy Freedom House z 28.1.2015, Výroční zprávy Human Rights Watch ze dne 29.1.2015, Výroční zprávy Amnesty International ze dne 25.2.2015, Informací MZV ČR č. j. 98524/2014-LPTP ze dne 16.4.2014, č.j. 98525/2014-LPTP ze dne 29.5.2014 a č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1.8.2014, Zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 15.2.2015 a z informací Infobanky ČTK – „Země světa, Ukrajina“- aktuální znění. Žalobkyně využila možnosti se s uvedenými podklady pro rozhodnutí seznámit, žádné námítky nevznesla, doplnění podkladů nenavrhla.

Při jednání soudu zástupci účastníků setrvali na svých návrzích, které shodně s písemnými podáními přednesli, náklady řízení nepožadovali. Žalobkyně uvedla, že se na Ukrajinu nemůže vrátit, protože tam nemá kde bydlet. Zde v ČR žije u své maminky a má také práci. Dcera již dva roky chodí do školy, ukrajinsky neumí číst ani psát. Bývalý manžel již půl roku neplatí na dceru výživné, pobývá někde v Rusku, neví kde, není s ním ve spojení. V případě návratu se obává o dceru, na Ukrajině dochází ke krádežím dětí na orgány.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny

důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Krajský soud po provedeném přezkumném řízení ve shodě s žalovaným konstatuje, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné relevantní skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že by byla v zemi svého původu pronásledována ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu nebo mohla mít důvodnou obavu z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobkyně ostatně sama připustila, že žádné azylově relevantní potíže v zemi svého původu neměla, žádost o mezinárodní ochranu v ČR podala z důvodu své tíživé sociálně ekonomické situace v zemi původu a obavy z probíhající války na Ukrajině, přičemž by chtěla žít se svou matkou v ČR, která zde má trvalý pobyt. Uvedené skutečnosti potvrdila i ve vztahu ke své dceři. Žalovaný řádně a podrobně odůvodnil, proč žalobkyně nesplňují důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, které jsou v citovaném ustanovení vymezeny taxativně a nelze je rozšiřovat o důvody další. Vysvětlil rovněž, že ekonomická nouze, existence rodinných vazeb na území ČR, jakož i snaha o legalizaci pobytu v ČR prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu, jsou neslučitelné s důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, odkázal v tomto směru na již ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu.

Žalobkyně žalobou brojí toliko proti neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, potažmo doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, zdůrazňuje svoji tíživou sociálně ekonomickou situaci, poukazuje na nebezpečí zuřící války na Ukrajině a žádá o zhodnocení těchto důvodů jako zvláštního zřetele hodných pro udělení humanitárního azylu. Doplnění žaloby prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce, které bylo učiněno bezprostředně po jeho ustanovení, avšak v době, kdy již uplynula zákonná lhůta pro doplnění žaloby o další žalobní body, může soud posoudit toliko jako rozvedení žalobní argumentace. Lze konstatovat, že doplnění žaloby se v zásadě vztahuje k ustanovení § 14 a § 14a zákona o azylu. Ostatní skutečnosti uvedené v doplnění žaloby, a to nemožnost dovolat se ochrany základních práv u státních orgánů Ukrajiny, či poukaz na zdravotní – psychický stav žalobkyně a) či námitka stran bagatelizace problémů s nesnášenlivostí obyvatelstva k místním přesídlencům, soud v rámci přezkumu rozhodnutí žalovaného nehodnotil, jednak proto, že se jedná o „nové žalobní body“ a navíc uvedená tvrzení nemají oporu ve správním spise. Žalobkyně v rámci svých výpovědí nic takového netvrdila, ke zdravotnímu stavu svému a své dcery uvedla, že je dobrý.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je na volné úvaze správního orgánu, přičemž tuto volnou úvahu, tedy zda byl dán důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení, resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. K humanitárnímu azylu se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat na jeho rozhodnutí č.j. 2 Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výchyty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“.* Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů, včetně informací od samotné žalobkyně, pro případné rozhodnutí o důvodnosti postupu ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu, v rámci své úvahy se s nimi náležitě vypořádal, když otázku udělení humanitárního azylu hodnotil komplexně s přihlédnutím k rodinné situaci žalobkyň (zde hodnotil přítomnost sestry a tety žalobkyně a) na Ukrajině, u níž žalobkyně i s dcerou před svým odchodem žila), jejich sociální a ekonomické situaci, stejně tak jako k jejich věku a zdravotnímu stavu, když z prohlášení žalobkyně a) vyplynulo, že jsou obě zdravé. Soud konstatuje, že žalobkyní uváděné důvody pro udělení mezinárodní ochrany, a to nedostatek pracovní příležitosti na Ukrajině, tíživé sociálně ekonomické podmínky, jakož i touha žít se svou matkou v ČR, nelze posoudit jako důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu. Osobní situace žalobkyň dle názoru krajského soudu nedosahuje takové závažnosti a intenzity, která je pro udělení humanitárního azylu dle ustálené judikatury NSS požadována. Lze doplnit, že již v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 – 54, NSS dovodil, že obtíže žadatele ohledně obživy či možností seberealizace nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak, nežli jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Je nepochybné, že žalobkyně si podanou žádostí o mezinárodní ochranu chtěla zajistit legalizaci svého pobytu na území ČR pro svůj další život, což ostatně i potvrdila. Soudu nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. V rozsudku NSS č. j. 2 Azs 50/2010, ze dne 17. 2. 2011 je uvedeno, že *„Institut mezinárodní ochrany nelze chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území ČR a nelze jej využít jako „náhradní řešení“ v případech, kdy cizinec přestal splňovat podmínky pro získání pobytového statusu dle zákona o pobytu cizinců na území ČR“.* Pokud jde o obavy žalobkyně ze současné, tedy zhoršené bezpečnostní situace na Ukrajině, ta je zhodnocena v rámci doplňkové ochrany (viz níže). Soud uzavírá, že

žalovaný v rámci správního uvážení nevybočil z mezí stanovených zákonem, jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Doplňková ochrana je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobkyně, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobkyním hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu či ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vycházel i z judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž konstatoval, že žalobkyně a) v zemi původu nikdy neměla žádné potíže se státními orgány, ve vlasti proti ní nebylo a není vedeno trestní stíhání. Z pohledu doplňkové ochrany se opětovně zabýval všemi žalobkyní tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany, pokud jde o bezpečnostní situaci, žalovaný uvedl, že v době rozhodování o

žádosti žalobkyň na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyním za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Konstatoval, že zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti, tedy na jihovýchodě Ukrajiny, ve zbytku země je bezpečnostní situace klidná a stabilní. Uvedl, že žalobkyně pochází ze západní části Ukrajiny, ze Zakarpatské oblasti, která je od těchto dvou oblastí velmi vzdálená a není uvedenými lokálními střety bezprostředně zasažena. Občané Ukrajiny své případné aktuální potíže řeší prostým přestěhováním v rámci Ukrajiny. Krajský soud konstatuje, že Nejvyšší správní soud k bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že „*na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.*“ (podle usnesení NSS ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, či usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26). Na uvedená rozhodnutí odkazuje Nejvyšší správní soud i ve svých pozdějších rozhodnutích, je tedy zřejmé, že i rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině aktuálně nedoznala žádných změn. Žalovaný dále s odkazem na informaci MZV č. j. 98525/2014-LPTP ze dne 29. 5. 2014 uvedl, že neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu nehrozí po návratu do vlasti postih ze strany státních orgánů. Případné vycestování žalobkyň nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR, žalovaný opětovně hodnotil i žalobkyní uváděné rodinné vazby na území ČR, které dle v napadeném rozhodnutí citované judikatury NSS nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Krajský soud po zhodnocení výpovědí žalobkyně, hlavního motivu jejího odchodu z vlasti, důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, nedospěl k závěru, že by žalobkyním v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Jak je již uvedeno výše, k legalizaci pobytu nelze zneužívat zákon o azylu. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobkyně nesplňují ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdily ani nebylo prokázáno, že by některému jejich rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle něhož „*je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.*“

Soud uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný,

který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyním, které ve věci úspěch neměly. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 23. května 2016

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně